

Bibliaóra 2021. augusztus 10.

Kezdő ének: 338. dicséret – Lelki próbáimban Jézus, légy velem...

Imádkozzunk:

Mennyei Atyánk, harcainkban, lelki próbáinkban mi is Hozzád fordulunk, hiszen olyan könnyű összezavarodni, elcsüggedni, és mindent kilátástalannak gondolni. Köszönjük, hogy kiálthatunk Hozzád, mert ha nem is tűnik úgy, akkor is Te vagy Úr a világ és az életünk felett, trónod áll, és uralmat nem dönti meg semmi. Igaz, hogy „bár kísértés támad, és szorongat bánat, de nem hagy el a nagy Király...” Ezért járulunk *bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk* – így most is. Kérünk, igéd üzenete érintsen meg és győzzön meg minket szereteted és hűséged felől. Hallgass meg az Úr Jézus Krisztusért. *Amen*

Ószövetségi igeszakasz: 1Kir 22,1-28

Háború Rámót-Gileáért. Míkájehú próféciája

1 Három esztendeig békében éltek: nem volt háború Arám és Izráel között. **2** A harmadik esztendőben azonban, amikor Jósáfát, Júda királya elment Izráel királyához, **3** Izráel királya így szólt udvari embereihez: Jól tudjátok, hogy Rámót-Gileád a mienk, és mi mégis tétlenkedünk, ahelyett hogy visszavennénk Arám királyától! **4** Jósáfáttól pedig ezt kérdezte: Eljössz-e velem harcolni Rámót-Gileáért? Jósáfát így felelt Izráel királyának: Elmegyek én éppúgy, mint te, az én népem éppúgy, mint a te néped, az én lovaim éppúgy, mint a te lovaid. **5** De Jósáfát ezt mondta Izráel királyának: Kérdezd meg előbb az Úr igéjét! **6** Izráel királya ezért összegyűjtötte a prófétákat, mintegy négyszáz embert, és megkérdezte tőlük: Elmenjek-e harcolni Rámót-Gileáért, vagy letegyek róla? Ők így feleltek: Vonulj föl, mert az Úr a király kezébe adja azt! **7** Jósáfát azonban ezt kérdezte: Nincs itt az Úrnak több prófétája, akit megkérdezhetnénk? **8** Izráel királya így felelt Jósáfátnak: Van még valaki, aki által megkérdezhetnénk az Urat, de én gyűlölöm őt, mert sohasem prófétál nekem jót, hanem csak rosszat. Míkájehú, Jimlá fia az. Jósáfát erre így szólt: Ne mondjon ilyet a király!

9 Ekkor Izráel királya odahívta az egyik udvarnokát, és ezt mondta: Siess Míkájehúért, Jimlá fiáért! **10** Izráel királya és Jósáfát, Júda királya ott ült díszruhába öltözve egy-egy trónon Samária kapujában, a bejárat előtti téren, a próféták pedig mind ott prófétáltak előttük. **11** Cidkijjá, Kenaaná fia vasszarvakat készített magának, és ezt mondta: Így szól az Úr: Ezekkel ökleled Arámot, míg csak el nem pusztítod. **12** A próféták mindnyájan így prófétáltak: Vonulj föl Rámót-Gileád ellen, és sikerrel jársz! Az Úr a király kezébe adja azt. **13** A követ pedig, aki elment, hogy elhívja Míkájehút, így szólt hozzá: Nézd, a próféták egyhangúlag jót ígérnek a királynak. Mondd azért te is ugyanazt, amit ők, és ígérj jót! **14** De Míkájehú így felelt: Az élő Úrra esküszöm, hogy csak azt fogom mondani, amit az Úr mond nekem. (Mint Bálám 4 M 24,13) **15** Amikor odaért a királyhoz, a király megkérdezte tőle: Míkájehú! Elmenjünk-e harcolni Rámót-Gileáért, vagy letegyünk róla? Ő így felelt neki: Vonulj föl, és járj szerencsével! Az Úr a király kezébe adja azt. **16** A király azonban ezt mondta neki: Hányszor eskesselek meg, hogy csak igazat mondj nekem az Úr nevében?! **17** Erre az így felelt: Láttam egész Izráelt szétszóródva a hegyeken: mint a juhok, melyeknek nincsen pásztora. Az Úr pedig ezt mondta: Nincs ezeknek gazdájuk, térjen haza mindenki békével! **18** Ekkor Izráel királya így szólt Jósáfáthoz: Ugye megmondtam neked, hogy nem prófétál ez nekem jót, csak rosszat! **19** Míkájehú pedig ezt mondta: Halld meg az Úr igéjét! Láttam az Urat trónján ülve, és az egész mennyei sereg ott állt a jobbján és balján. **20** És ezt

mondta az Úr: Ki fogja rászedni Ahábot, hogy felvonuljon és elessék Rámót-Gileádnál? Erre az egyik ezt mondta, a másik azt mondta. [21](#) De előlépett egy lélek, megállt az Úr előtt, és így szólt: Majd én rászedem őt! Az Úr ezt kérdezte tőle: Hogyan? [22](#) Az így felelt: Elmegyek és hazug lélek leszek minden prófétája szájában. Az Úr pedig így szólt: Így csakugyan rá tudod szedni. Menj és tégy így! [23](#) Íme, így adott az Úr hazug lelket valamennyi prófétád szájába. Az Úr kimondta vesztedet. [24](#) Ekkor odalépett Cidkijjá, Kenaan fia, arcul ütötte Míkájehút, és ezt mondta: Talán eltávozott tőlem az Úr lelke, és csak veled beszél? [25](#) Míkájehú így felelt: Majd meglátod azon a napon, amikor rejtekhelyet keresve szobáról szobára mész. [26](#) Akkor ezt parancsolta Izráel királya: Fogd Míkájehút, vidd Ámón városparancsnokhoz és Jóáshoz, a király fiához, [27](#) és mondd: Ezt parancsolja a király: Vessétek börtönbe, és ételből meg italból csökkentett adagot adjatok neki, amíg vissza nem térek sértetlenül! [28](#) Míkájehú így szólt: Ha csakugyan visszatérsz sértetlenül, akkor nem az Úr beszélt általam! És hozzátette: Halljátok meg mind, ti népek!

Kedves Testvéreim!

Az arámok feletti két győzelem után Arám és Izráel között szünetelt a hadakozás három évig. Az újabb háborúhoz Izráel királyának támad kedve, amikor is vissza akarja szerezni tőlük Rámót-Gileádot, a jelentős lévita menedékvárost. Nem tudjuk, mikor került pogány kézre a város, és miért nem zavart ez eddig senkit. Tény, hogy nem a megtámadott, hanem a támadó helyzettében van most Izráel királya. És lám, Isten is másképp viszonyul a megtámadotthoz, akinek segítséget nyújt, és a hódítóhoz, akitől ezt megtagadja. A két országrész között békeség van, sőt, még rokonságba is kerülnek egymással, mert Jósáfát fia, Jórám, feleségül veszi Aháb lányát, Atalját. Így érthető Jósáfát látogatása és készsége a közös harcra.

Azonban – bár nem ez a helyes sorrend – miután Jósáfát teljes támogatásáról biztosítja Izráel királyát, előhozza az Isten akarata keresésének fontosságát. Nyilvánvaló a kettőjük közti különbség. Míg Jósáfát tényleg az Úr szavát és akaratát tartja fontosnak, addig Aháb fizetett udvari prófétáitól kér megerősítést és pozitív jóslatot. Ugyanis ez a négyszáz ember nem Isten által elhívott és Lelkével felkent próféta (hiszen az Úr prófétáit Jezábel megölette, a maradék meg rejtőzködött, menekült, nem lehetett helye a királyi udvarban), hanem olyan emberek, akik mesterségnek tekintik a próféta-ságot, mégpedig olyan mesterségnek, amellyel a király vágyait, szándékait erősítik, támogatják, mivel az ő asztaláról élnek, és nem is rosszul. A király azért tartotta őket, hogy azt mondják neki, amit hallani akar. gyakorlatilag ugyanazt tették, mint a Baal próféták, hiszen elhívás és Istennel való kapcsolat nélkül, megrendelésre „prófétáltak”.

Jósáfátnak gyanús ez az egész, nem meggyőző az udvari próféták szava, hiányzik az igaz próféta-ságról való meggyőződés, ezért keresi az Úr további szolgáit. Kiderül, még van egy: Míkájehú, Jimlá fia (nem azonos a móreseti Mikeással), aki azonban másképp szokott beszélni, vagyis nem ok nélkül mellőzi őt a király, nem az ő fizetett udvari embere, nem is az ő akaratát erősíti. „... de én gyűlölöm őt, mert sohasem prófétál nekem jót”. Mennyire emberi vonás ez: aki azt mondja, amit szeretnénk hallani, azt elfogadjuk, aki nem, azt mellőzzük, az inkább hallgasson... Pedig az igaz beszéd többet ér a simulékony hízelgésnél.

Látjuk a további jelenetekben, hogyan igyekeznek egymásra licitálva megerősítést hirdetni Ahábnak az udvari próféták. Szokás szerint látványos szimbolikus cselekményekkel is alátámasztják jóslatukat. Bár nem szólhatnak az Úr nevében, mégis külső megnyilvánulásukban is prófétaként viselkednek. Eközben már úton van a királyhoz az a próféta, aki nem tud megalkuvó lenni, aki nem megrendelést teljesít, hanem az Urat szolgálja hűséggel, akkor is, ha ezzel nem arat sikert, sőt, megvetésben van része és veszélybe sodorja magát.

A követ, aki Mikájehút a királyi udvarba viszi, szintén természetesnek tartja ezt a fajta udvari tisztséget, amikor megpróbál oda hatni, hogy Mikájehú tegye meg, amit a király vár tőle. Ő azonban, fontosabbnak tartja az Úrnak való engedelmisséget, mint Aháb kegyeit keresni. Az igazi próféta jellemzője pont ez a kiállás és ragaszkodás az Úrnak való engedelmisséghez. Az első felszólításra ugyan ironikusan mond valami hasonlót, mint azok, de a király tudja, hogy ez nem az igazi üzenet... *„Hányszor eskesselek meg, hogy csak igazat mondj nekem az Úr nevében?!“* Érdekes, mégsem kell az igaz beszéd, és másoktól mégis szívesen fogadja a nem igazat! Mikájehú a nyomatékos felhívásra az Úr nevében és az Ő szavaként hirdeti a harci vállalkozás végzetes kudarcát és Aháb végét – a király, mégsem akarja ezt komolyan venni, pedig tudnia kell, hogy Mikájehú az Úr szavát hirdeti. Milyen szomorú, hogy bár idejében meghallhatta a figyelmeztetést, nem törődött vele. Meg az is szomorú, hogy Jósafát, aki az Úr prófétájaként tekint Mikájehúra, ezek után mégis elmegy Ahábbal a végzetes harcba. Bizony, ha az Úr nem könyörül meg rajta, ott veszett volna ő is a csatában.

Mikájehú ugyanis egyértelműen beszél: *„Láttam egész Izráelt szétszóródva a hegyeken: mint a juhok, melyeknek nincsen pásztora“*. Ez a látomása lesz prófétai üzenetté Félelmetes ez a jövő. Szól a mennyei jelenetről (hasonlót találunk Jób könyvének az elején is), ahol egy hazug lélek kap engedélyt, hogy megtevéssze ezeket az udvari prófétákat. Ez mindjárt minősíti őket, sértve is érzik magukat. De az Úr majd igazolja, ki az igaz próféta, ki az, akit Ő bízott meg, aki mellé Ő odaáll. Pillanatnyilag Mikájehú vereségre van ítélve, és a próféták alázatával kell elhordoznia az igaz beszédért kijáró meghurcoltatást, megaláztatást, sőt, bebörtönzést is. Elmondhatjuk, hogy prófétának lenni mindig nehéz volt és veszélyes. Akadémikuskodással vádolták azt, aki nem mondta emberi megrendelésre az Úr szavát. Az Övéi mégis hűségesen képviselték az Úr igéjét, és vállalták az ezzel járó nehéz utat, sorsot is. Isten az övéit sokféle módon megpróbálja, olykor hátrányt és kárt szenvednek, de ha hűségesek maradnak, igazságokra fényt derít.

Újszövetségi igeszakasz: Mk 8,22-26

A bétsaidai vak meggyógyítása

[22](#) Amikor Bétsaidába érkeztek, egy vakot vittek hozzá, és kérték, hogy érintse meg. [23](#) Ő pedig a vakot kézen fogva kivezette a faluból, azután szemére köpve rátette kezét, és megkérdezte: Látsz-e valamit? [24](#) Az felnézett, és így szólt: Látom az embereket, amint jönnek-mennek, de mintha fákat látnék. [25](#) Azután Jézus ismét rátette a kezét a szemére, ő

pedig körülnézett, és meggyógyult, tisztán látott mindent. [26](#) Jézus ekkor hazaküldte őt, és azt mondta: Még a faluba se menj be!

Kedves Testvéreim!

Egyfajta párhuzamot találhatunk az igében a vasárnapi süketnéma és a mostani vak meggyógyítása között. Jézus pogány területen van, mindkét beteget úgy vitték oda Hozzá, mindkettőre nézve kérték, hogy érintse meg, Ő mindkettőt kivette a sokaságból és az akkori gyógyeljárásokat kezdte alkalmazni, mindkettő esetében ott van a híresztelés tilalma is. Mégsem beszélhetünk sztereotípiáról, mint ahogyan mindig is hangsúlyozzuk, hogy Jézus nem sablonosan kezelte az embereket, hanem mindenkit egyénileg közelített meg. Ezt látjuk itt is.

A vakot kézen fogva vezeti ki a faluból. Milyen megható kép ez: azt, aki nem lát, de hagyja magát vezetni, azt Jézus vezeti, és pedig jól. Amikor már csak magukban vannak, úgy tűnik, nem sok beszélgetés van köztük, hanem megtörténik a kért érintés, nyál kíséretében, ami a gyógyítás tényét tette egyértelművé. Talán az egyetlen olyan gyógyítási történet ez, ahol nem egyből, hanem fokozatosan kapja a vak a látást. Jézus kérdezi: Látsz-e valamit? A kérdésben már benne sejthető a válasz, hogy ez még nem az igazi. Azonban itt kiderül, hogy ez az ember nem volt születésétől fogva vak, valamikor látott, mert vannak abból az időből emlékei, hiszen tudja, milyenek az emberek és milyenek a fák. De az is nyilvánvaló lesz, hogy Jézus nem végez félmunkát. Az nem elég, hogy járkáló fáknak látja ez az ember a többieket, Ő úgy gyógyítja meg, hogy tisztán lásson mindent.

Talán ezt az üzenetet lenne jó most kiemelni és magunkkal vinni a történetből: Jézus cselekvése nem részleges, hanem teljes. Amit elkezd, azt be is fejezi, nemcsak valamennyire, hanem egészen elvégzi. Olykor talán mi vagyunk úgy, hogy beáll a javulás, jobbulás lelki életünkben, és már nem is figyelünk Rá, már nem is fontos a folytatás, további megtisztulás, megújulás, megmaradunk a „járkáló fák látványánál”. A többre, a teljesre, egészre érkezik Tőle ma a meghívás. Engedjük, hogy amit elkezdett, folytathassa és be is fejezhesse úgy az életünkben, hogy bár itt még mintegy tükör által homályosan látunk, de egykor majd láthassunk színről-színre. *Ámen*

Imádkozzunk:

Úr Jézus Krisztus, köszönjük, hogy ma is igaz a Te igéd, és megerősítet azokat, akik komolyan veszik és élik azt. Áldunk, hogy meg tudsz őrizni a hamis utaktól, mert a Te szavad félreérthetetlenül felismerhető. Kérünk, adj mindig a szívünkbe engedelmisséget a Tőled való Ige iránt, még ha az eltérne is a saját vágyainktól. Ne engedj letérni utadról. Ha elvesztenénk a látásunk, Te fogj kézen és vezess ki oda, ahol négy szemközt lehetsz velünk, ahol gyógyító hatalmat és szeretetedet újra megtapasztaljuk. S köszönjük, hogy képes vagy életünket nemcsak megjobbitani, hanem teljesen megújítani, meggyógyítani és kiteljesíteni. Kérünk, kezd el azzal, hogy tiszta látással ajándékozol meg. Azzal, hogy Téged lássunk

egyedül nagynak és hatalmasnak az életünkben, Neked hódoljunk és Rád bízunk magunkat. *Ámen*

Mi Atyánk... Áldás...

Záró ének: 460. dicséret – *Amint vagyok, sok bűn alatt, de hallva hívó hangodat...*